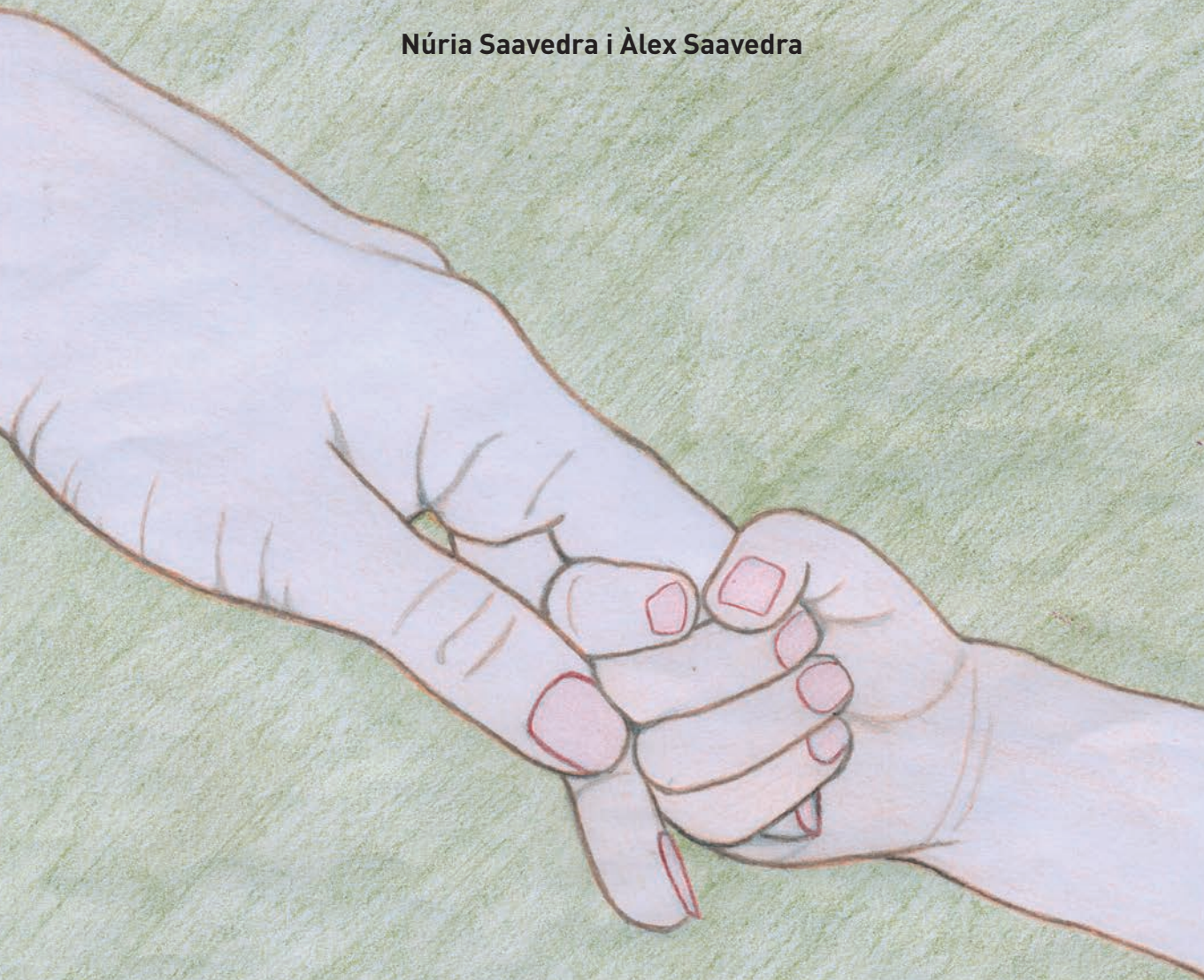

El camí de l'escola

Núria Saavedra i Àlex Saavedra

El camí de l'escola

Núria Saavedra i Àlex Saavedra

Primera edició abril 2020

Edita Ajuntament de Sant Vicenç de Montalt

© d'aquesta edició Ajuntament de Sant Vicenç de Montalt

© del text Núria Saavedra

© de les il·lustracions Àlex Saavedra

Disseny i impressió La Impremta d'Argentona
Dr. Samsó, 39 · Argentona · Tel. 93 756 07 20

DL.: B 8261-2020

P R E S E N T A C I Ó

Es fa difícil retornar a l'espai mític de la nostra infantesa i no recordar una i mil històries de quan anàvem a escola. Són records que remouen sentiments que tenim ben guardats i que ens parlen d'una de les èpoques més belles de la vida, més intensa i més innocent. És durant aquests anys que obrim els ulls, descobrim l'entorn —persones i paisatges—, teixim amistats, somniem, juguem, ens divertim...

Amb *EL CAMÍ A L'ESCOLA*, la Núria Saavedra ens convida a rememorar bons moments, a persones com tu o com jo que ja portem molts anys sobre les espatlles, i també ens regala l'oportunitat de recuperar per als nostres infants la memòria històrica del poble, establint espais de relació entre generacions.

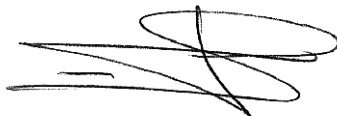
L'autora ha volgut compartir amb nosaltres els seus records, vivències i anècdotes d'un temps que ja ha passat. Per poca memòria que es tingui, és fàcil constatar que Sant Vicenç de Montalt i el seu terme municipal han canviat molt en pocs anys. Tant, que sovint ens costa recordar com era la vida en el passat; i no parlem pas d'un passat remot, sinó d'una època viscuda per molta gent que encara tenim entre nosaltres.

Aquest conte obre la porta perquè els més menuts i menudes de casa surtin del seu entorn més immediat i puguin situar-se en el lloc dels qui van viure altres experiències força diferents de les seves.

Els records de la Núria prenen força amb les il·lustracions plenes de vida del seu nebot Àlex, que ha estat capaç de captar uns instants senzills i dolços d'una època que no és la seva i immortalitzar esplèndidament la suma de les petites històries viscudes per la seva tia.

Llegiu tantes vegades com us vingui de gust aquest conte que teniu a les mans. Estic convençut que és un estimul magnífic perquè els nostres infants prenguin consciència del passat, adquireixin un major sentiment de pertinença al poble i valorin els canvis succeïts sobre els quals gira aquesta història.

Javier Sandoval Carrillo
Alcalde de Sant Vicenç de Montalt

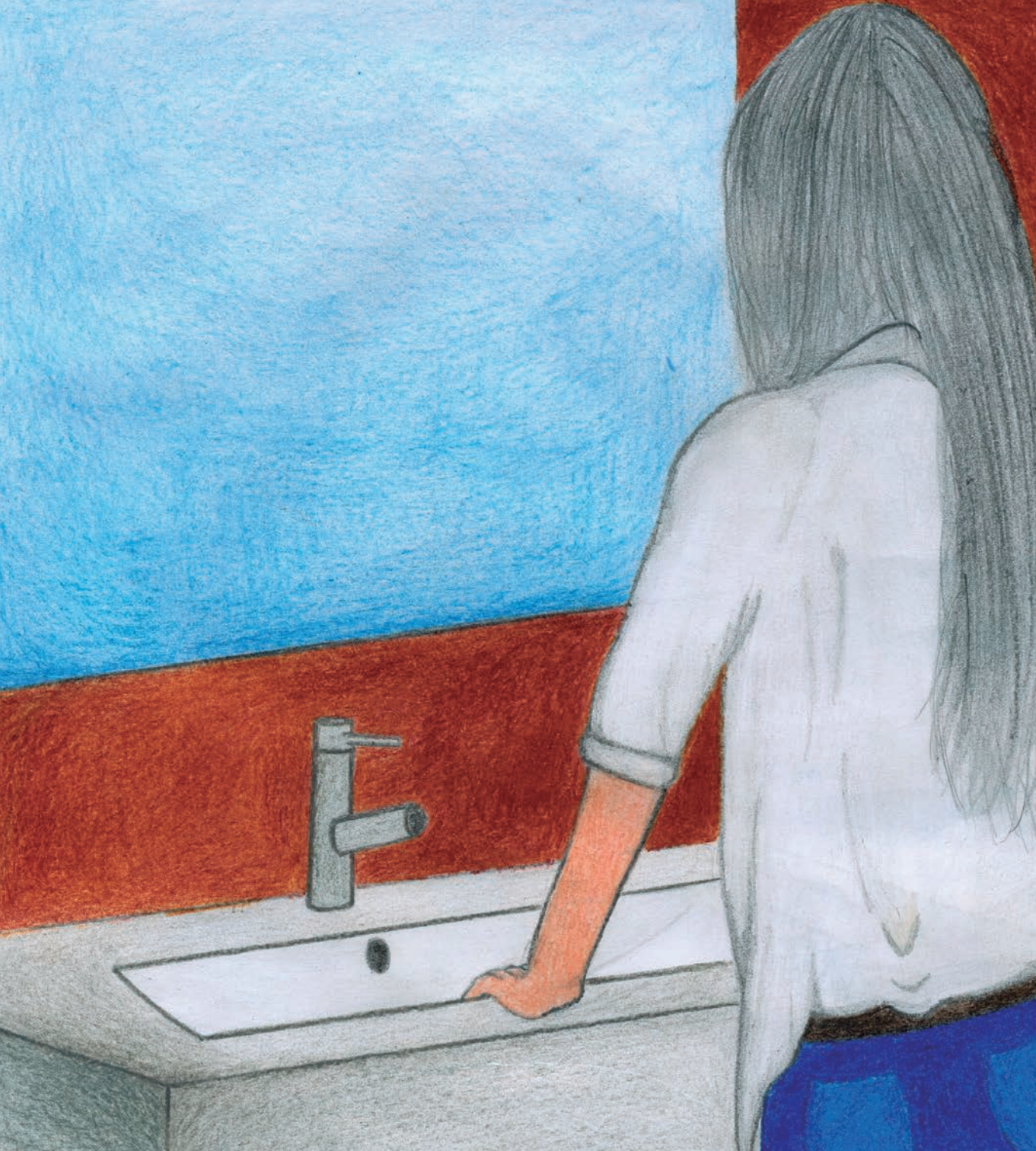

La Natàlia està nerviosa i emocionada alhora. Avui, després de molt de temps d'intentar trobar una data que a totes els anés bé, soparà amb les seves amigues d'infantesa, les de tota la vida.

Han passat uns quants anys d'ençà de l'última vegada que es van trobar. Ja se sap, el temps corre, la vida passa i de vegades no ens adonem del valor que tenen les coses importants, com l'amistat.

S'està acabant d'arreglar davant del mirall per acudir a la cita quan, contemplant la seva imatge reflectida, el pensament li vola molt i molt lluny, a un altre temps i una altra època.

Es veu amb vuit anys, corrent amb les seves amigues Sònia, Amanda, Lola, Maria Antònia i Mònica cap a l'escola pel seu camí preferit, el camí de l'escola.

El camí de l'escola...

Ara ja no queda gairebé res d'aquell camí que feien cada dia, quatre vegades, molts nens i nenes de Sant Vicenç per anar a col·legi.

Era un camí de sorra.

Que bé que s'ho passaven la Lola i la Sònia, les més petites, jugant amb els tolls d'aigua i el fang que s'hi feia quan plovia. I que enfadades que es posaven les seves mares quan les veien arribar d'escola xopes i brutes de fang de cap a peus!

Doncs això, era un camí de sorra, més o menys planer —segons l'edat que tinguessis!—, envoltat de garrofers, ametllers, esbarzers, camps de conreu... i també de misteri.

Una part del camí passava sota un pont que comunicava la carretera que va direcció a Torrentbò amb la masia de Can Gasull. Depenent de l'època de l'any, aquest pas sota el pont quedava més fosc i llòbrec, i llavors els nois o noies més grans s'inventaven històries de por que espantaven els més petits.

Somriu al mirall. Recorda com l'Arnau, un noi molt i molt alt, germà d'una amiga de la seva mateixa edat, més d'un cop havia de pujar algun nen o nena a collibè perquè tenia por. Que bo que era l'Arnau! I quina paciència que tenia amb els més petits!

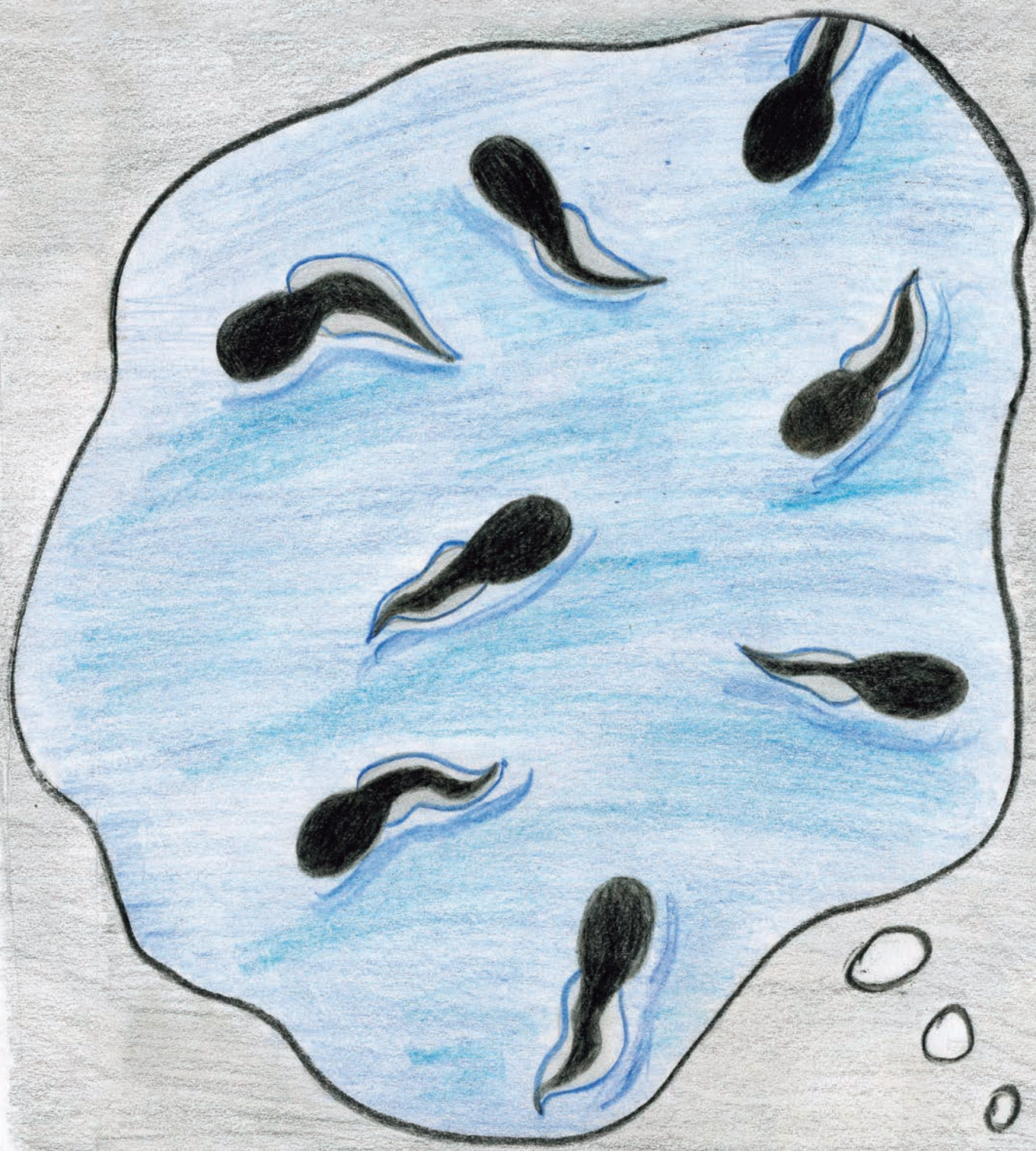
Amà esquerra del camí, anant cap a l'escola, hi havia la masia de Can Gasull. Una masia com Déu mana, que es deia abans. Tenia una casa aïllada, una era, oliveres, camps de conreu, cirerers, un hort i una bassa, que servia per recollir l'aigua de la pluja, per regar l'hort i per rentar les verdures als habitants de la masia, però que era una gran atracció per als menuts quan anaven a estudi.

Boo

A la bassa hi habitaven uns éssers fantàstics que creixien i creixien i passaven de ser minúsculs puntets negres, els capgrossos, a granotetes encantadores, possibles prínceps blaus per a algunes princesetes o elements d'investigació per a l'Amanda.

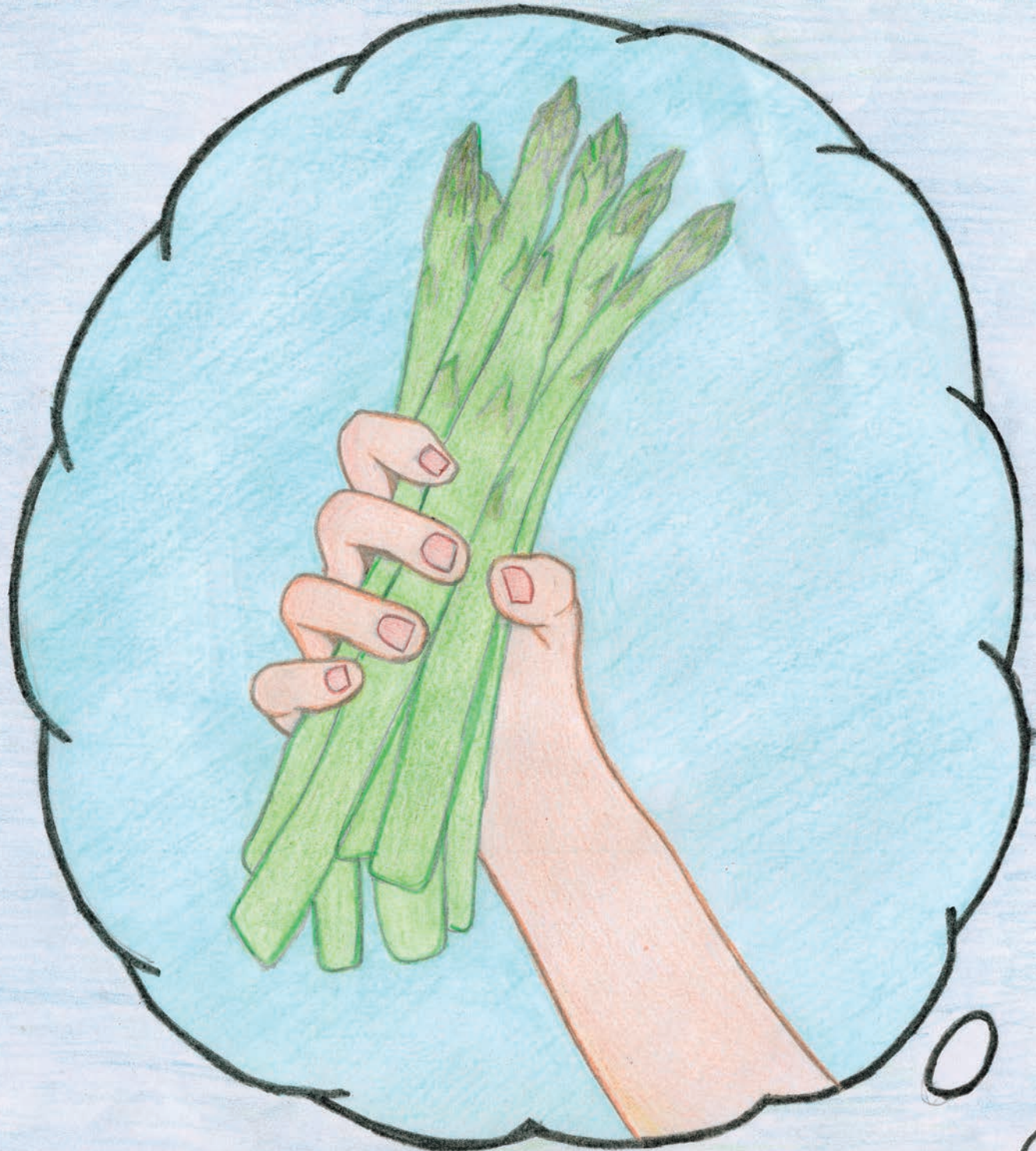
Ella era, sens dubte, la més agosarada de totes, la més salvatge i amant de la natura. Se sabia el nom de totes les plantes remeieres, de tots els arbusts i les males herbes, perquè a casa seva els hi havien ensenyat. Més d'una vegada havia quedat ben esgarrinxada agafant mores per menjar-se-les o repartir-los-les. Quin mal de panxa que els agafava si les mores eren massa verdes! Però quina trappella més encantadora i saberuda que era l'Amanda!

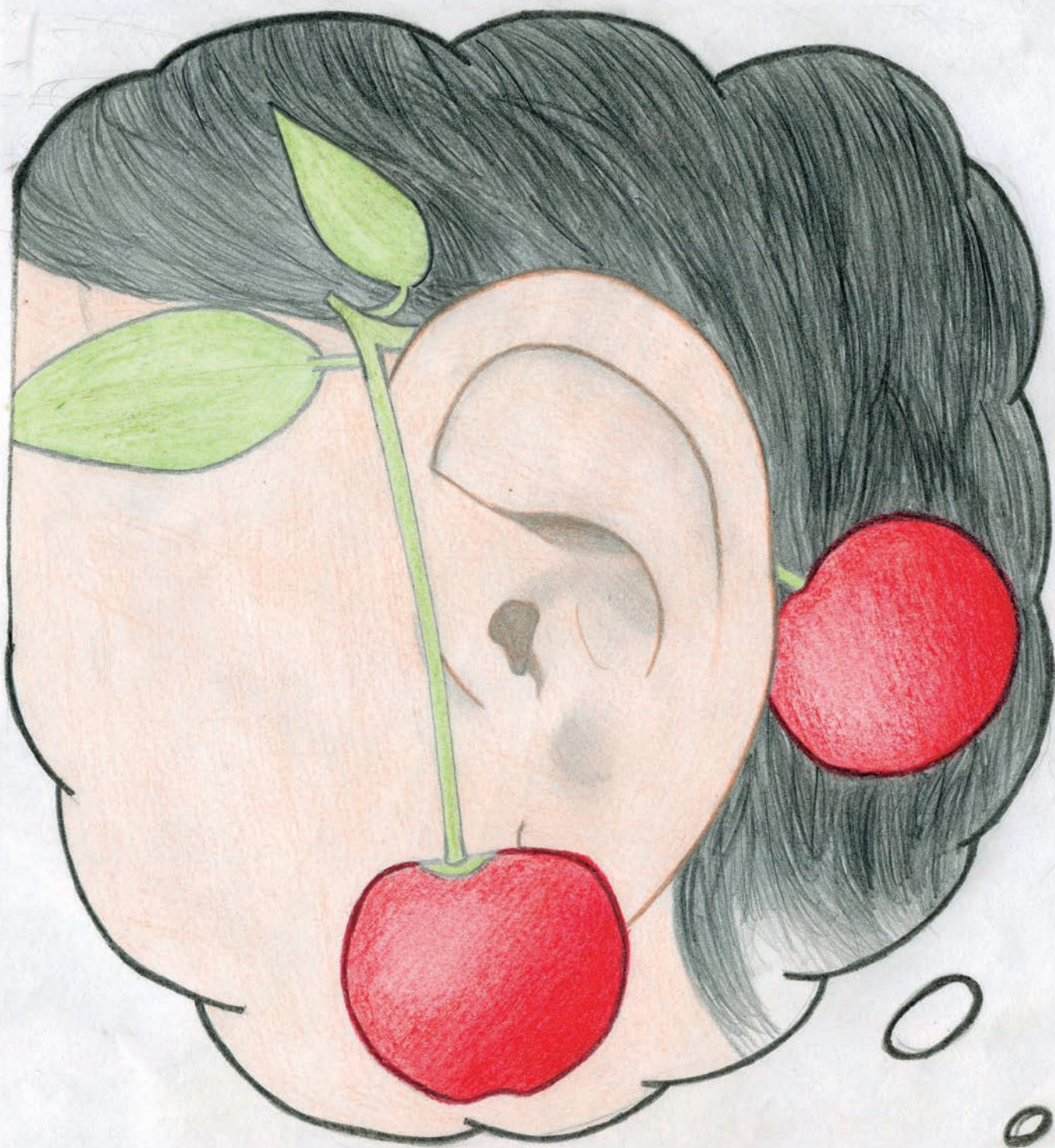
En alguna ocasió, ella i la Maria Antònia s'havien enfilat pel bosquet que hi havia per sobre el pont a buscar espàrrecs i portar-los a casa com a trofeu. Com n'estaven d'orgullosos els seus pares de tenir unes filles tan espavilades!

Torna a somriure al mirall. Si algú la veiés, pensaria que no toca ni quarts ni hores. Quins records més bonics!

La Natàlia era la més poruga de totes, la més assenyada, deien els grans. Quan a les seves amigues se'ls acudia alguna cosa, sempre intentava convèncer-les que el que volien fer no era bona idea, però mai no li feien cas. Després ho celebrava perquè reien d'allò més totes plegades en viure l'aventura.

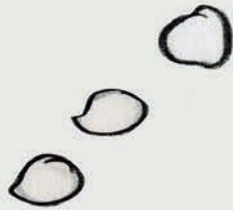

Com aquella vegada que s'havien enfilat al cirerer per aconseguir "arracades", els ramells de cireres que es penjaven primer a les orelles per cruspir-se-les tot seguit, i el masover de la masia els havia sortit al pas cridant-los per foragitar-les. Elles, totes, Natàlia inclosa, tot i no haver-s'hi enfilat, corrien comes ajudeu-me per allunyar-se tant com podien d'allà, mentre es cargolaven de riure.

Aquell camí de l'escola era ideal per mirar d'on venia el vent, per badocar. Sobretot quan florien els ametllers o quan sortien les ametlles. Era aleshores quan s'enfilaven als arbres i jugaven a veure qui n'agafava més. S'asseien sota l'arbre mateix i, amb la pedra més grossa que trobaven, picaven les ametlles per aconseguir el saborós fruit que guardaven sota la closca. Quants viatges al lavabo havien hagut de fer per haver-se menjat les ametlles massa verdes!

Ara ja no somriu al mirall, sinó que es peta de riure recordant les trapelleries que feia de petita amb les seves amigues en aquell camí màgic, discret, misteriós, però ple de diversions, que els menava a l'escola.

La Maria Antònia, la més imaginativa, s'inventava misteris amagats de seguida que sentien un soroll al costat d'allà on passaven. De vegades eren llops que esperaven que passessin per devorar-les, com al conte de la Caputxeta Vermella; d'altres, forasters dolents que venien a buscar les nenes del poble, o vampirs o "dràcules" o extraterrestres... Depenia una mica de la pel·lícula que haguessin vist a casa o de la imaginació que hi posés.

L'època que més els agradava era la primavera. En aquesta estació de l'any, els marges del caminet s'omplien de camps ben verds i florits, plens de roselles. Com gaudien la Sònia i la Mònica agafant les poncelles de les roselles i preguntant-los si eren “gall, gallina o pollet”. I com s'enfadaven algunes si no ho endevinaven! Si la poncella era vermella, era gall; rosa, gallina, i blanca, pollet. I aquelles flors de color lila que tenien forma d'una boca de conill... Com reien quan usaven les flors com si fossin titelles i les feien parlar!

Cada metre, cada pam, cada passa, cada racó d'aquell camí era un tresor.

I totes creien que aquell tresor el vigilava la bruixa que habitava al final del caminet, en una torrassa.

En realitat, era la torre d'una fusteria que hi havia tocant al pati de l'escola.

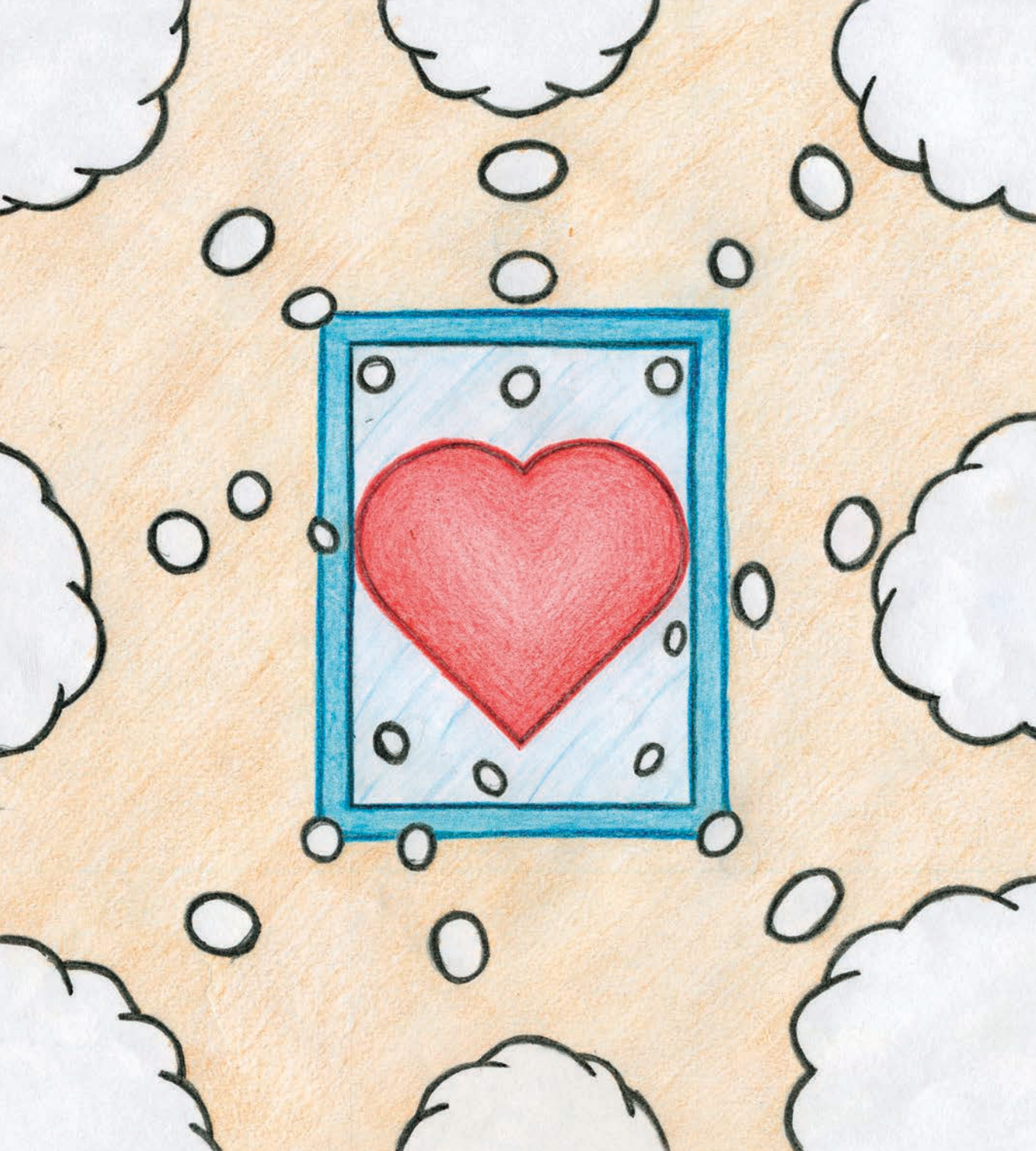
Aquell camí va ser el camí de l'escola, però també va ser el camí de la descoberta, de l'amistat, del joc, de la diversió, dels secrets, de l'amor...

Aquell camí era també el nexa d'unió entre dues parts del poble. Per a elles, anar camí amunt suposava anar a l'escola, a l'església, a l'ajuntament, a la parada del bus, al cinema, a Can Paco (la botiga de llaminadures que hi havia entrant al cinema, al Casal Parroquial El Delme)... En canvi, anar camí avall representava tornar a casa, retrobar la família.

Es mira de nou al mirall. Ara hi ha melangia als seus ulls, melangia dels temps passats, de la innocència perduda, dels camins perduts...

Esguarda el rellotge de l'habitació i veu que ja és hora de marxar. D'aquí a pocs moments veurà les amigues; han quedat de trobar-se a l'entrada del que era el seu camí de l'escola.

Núria Saavedra Tomàs va néixer el 26 de novembre de 1967 a Sant Vicenç de Montalt. Fins als vuit anys va anar cada dia a l'escola del poble pel camí de sorra del qual parla aquest conte. Després, continuà els estudis a Caldes d'Estrac, Sant Andreu de Llavaneres i Barcelona, on es va llicenciar com a filòloga catalana. Ja de ben joveneta començà a treballar al poble: feia de cangur, classes particulars a nens i nenes, de monitora al menjador i al bus escolar, de dependenta a Can Coll (l'Spar del poble) i al forn de Can Trilla, i també d'administrativa a Cambridge Academy. Inicià la seva tasca de professora de català per a adults a l'Ajuntament de Sant Vicenç de Montalt i d'aquí passà al Consorci per a la Normalització Lingüística. Des de l'any 2000 treballa com a responsable de l'Oficina de Català de Premià de Dalt. Ha estat també regidora i jutgessa de pau de l'Ajuntament de Sant Vicenç de Montalt. Dedicava aquest conte al seu pare, que li va ensenyar a estimar la lectura i les lletres; a la seva família, per qui se sent incondicionalment estimada, i a les seves amigues, amb qui sap que pot comptar sempre.

Àlex Saavedra Draper va néixer el 5 de març de l'any 2002 a Sant Vicenç de Montalt. Va cursar la primària a l'Escola Sot del Camp i la secundària a l'IES Esteve Albert del poble. Actualment, cursa el primer any de cicles formatius de Disseny Gràfic al centre CIC Elisava, a Barcelona. En el passat, l'Àlex va practicar judo durant quatre anys, però ara ja en fa set que es dedica al futbol sala, al Club Futbol Santvicentí.

Es fa difícil retornar a l'espai mític de la nostra infantesa i no recordar una i mil històries de quan anàvem a escola. Són records que remouen sentiments que tenim ben guardats i que ens parlen d'una de les èpoques més belles de la vida, més intensa i més innocent. És durant aquests anys que obrim els ulls, descobrim l'entorn —persones i paisatges—, teixim amistats, somniem, juguem, ens divertim...

Fragment de la presentació de l'alcalde Javier Sandoval Carrillo

Amb el suport de la Diputació de Barcelona:

